

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.
subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rubriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronut (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupí, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: Jordi Play.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

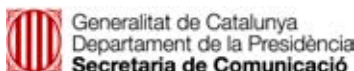
Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Equilibris nacionals

La política al País Valencià i la política a Catalunya, des de dues situacions radicalment diferents, han arribat a un punt de coincidència: els equilibris necessaris que les opcions amb vocació *nacionalitària* han d'anar observant en uns moments de màxima excitació i de grans expectatives. Uns equilibris necessaris que alguns volen alterar des d'una lògica comprensible, fins i tot justificada. Però que no necessàriament comportaria avantatges. Per contra, se'n podrien derivar grans inconvenients.

Al País Valencià, per exemple, fa temps que germina una alternativa complexa a l'hegemonia absoluta que ha practicat –i perpetrat– el Partit Popular en les dues darreres dècades. Una alternativa que, agradi o no, inclou forces diferents i, segons en quins aspectes, fins i tot antagoniques. Cal insistir-hi, agrade o no, cal que cadascuna d'aquestes forces es reforce, continue consolidant-se, i cal que ho facen, a més, a costa de l'espai electoral del PP o guanyant indiferents o despagats. Seria un error polític lamentable que el PSPV-PSOE, Compromís o Esquerra Unida caigueren en la temptació de créixer els uns a costa dels altres. Com de fet comença a insinuar-se. Com seria un error que en l'àmbit estricte del valencianisme polític, dins de Compromís, un dels ingredients que el componen intentara forçar excessivament l'equilibri que permet l'invent. Si l'element *social* vol desbancar el *nacional*, el final serà incert. Concretant-ho més: si l'ànima *indignada* pretén desbancar el *valencianisme*, el resultat restarà i no sumarà. De motius per a *indignar-se*, al País Valencià, n'hi ha de sobra. Però han de conviure –fins i tot supeditar-s'hi– amb la necessitat de consolidar una alternativa de govern raonable i majoritària.

Pel que fa a Catalunya, l'equilibri és tot un altre. I múltiple. Cal que Convergència i Unió –la força majoritària del catalanisme– siga capaç d'establir una agenda sobiranista creïble i eficaç. És a dir, el govern d'Artur Mas ha de gestionar el dia a dia i continuar pagant nòmines i proveïdors –tot això depèn de la relació amb l'estat– i alhora ha de continuar posant amb decisió els fonaments que portaran a convocar la consulta sobiranista i a guanyar-la. No és gens fàcil. Perquè aquests dos objectius resulten massa sovint incompatibles. Al mateix temps, Esquerra Republicana ha d'assegurar la governabilitat i no ha de cedir a les pressions de la seua militància o els seus votants més inquiets i nerviosos. Ja s'ha demostrat en les darreres setmanes que aquest doble objectiu és molt difícil de gestionar. Però la base de l'èxit del sobiranisme a Catalunya s'assenta sobre aquests complicadíssims equilibris.

Als nostres lectors

Gaudí inèdit

Van passant les dècades, però sempre és possible, després d'un treball minuciós i rigorós, trobar nous elements que ajuden a redefinir la figura d'Antoni Gaudí. Aquesta setmana EL TEMPS ofereix en exclusiva una d'aquestes recerques. Manuel Medarde i Manuel Marín, investigadors del Museu Diocesà, han buidat vora 6.000 documents sobre la construcció de la cripta Güell. La seua recerca permet arribar a la conclusió que Gaudí treballava amb menys improvisació i *genialitat* de les que tradicionalment li han estat atribuïdes. El *nou* Gaudí de Medarde i Marín és un arquitecte avançat al seu temps i extremadament curós en sistemes de gestió moderns: *just in time*, qualitat del producte o respecte pel medi ambient. Un Gaudí també sorprenent.